

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που επιλέγεις να μην δεις...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Τρίτη, 29 Αύγουστος 2017 18:02

Άκουσα εκείνον που έλεγε

Με νάρκωσε αυτή η αγάπη...

Άκουσα εκείνην

Με εκδικήθηκες με το επίμονο βλέμμα σου... ήμουν γυμνή πάντοτε μπροστά σου...

Άκουσα κάποιον ακόμα

Αυτό που λατρέψαμε στους Ήρωες ήταν ότι *κατέκτησαν* το δικαίωμα να πεθάνουν... δεν *σύρθηκαν* ως το κατώφλι του τέλους... ζηλέψαμε ότι εφέλκυσαν το κινδυνώδες του βίου αλλά περισσότερο το ιερό τους διάσημο... αυτό του θανάτου μετά από μια πλήρη ζωή...

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που επιλέγεις να μην δεις...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Τρίτη, 29 Αύγουστος 2017 18:02

Κι ακόμα έναν

Ο χριστιανισμός δεν θα παρακμάσει ποτέ... θα τελειώσει μαζί με τον άνθρωπο... ούτε στιγμή πριν... γιατί ταιριάζει απόλυτα με το ψυχισμό του ανθρώπου... το νοσηρό του ψυχισμού του... το σαδομαζοχιστικό ανάγλυφο και τα έγκατα του απείρου του... ο χριστιανισμός δεν είναι θρησκεία, πίστη ή φιλοσοφική οδός... είναι Το Υπόγειο... ο Ποταμός... η Ιαχή... το Παραλήρημα του Ερπετού...

Κάποιος είπε

Λιμνάζω μαζί σου...

Ήταν η φωνή της

Με λήστεψες...

Διέκρινα στα λόγια της

Συνεχίζω να ζω από περιέργεια...

Κι εκείνος

Τα ιστορικά δρώμενα δεν έχουν καμιά ουσιαστική αξία. Πριν από μένα δεν υπάρχει τίποτα. Ένα φανταστικό κράμα, ένα αμάλγαμα από αλήθειες και ψεύδη... ανοησίες που κάποιο έγραψαν κάποτε... δεν με ενδιαφέρει, δεν πρέπει να χάνεις χρόνο μ' αυτά... κάνε ιστορία αυτό που ζεις... για σένα... το αύριο, μόνο αυτό να σε νοιάζει...

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που επιλέγεις να μην δεις...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Τρίτη, 29 Αύγουστος 2017 18:02

Μίλησε κάπως έτσι

Η μοναξιά χειροτερεύει κάθε φορά που φεύγεις... κάθε φορά είναι βαρύτερη από την προηγούμενη... όταν δεν σε είχα δεν το ένιωθα αυτό... τώρα πονάω... ίσως η συντροφικότητα να είναι κατάρρα...

Τα λόγια του ήταν

Είδα ένα παράξενο όνειρο... βρισκόμουν σε ένα παλιό, άδειο, βρώμικο σπίτι... μου ήταν οικείο... και δεν ήταν... κανείς μέσα... κανείς έξω... περιπλανιόμουν στα άδεια δωμάτια, δεν ξέρω γιατί... κάποια στιγμή γύρισα και είδα τον πατέρα μου... δεν ένιωσα καμιά ζεστασιά... μονάχα φρίκη... ήταν γεμάτος αίματα... από το χτύπημα καθώς έπεσε στο πάτωμα... το δεξί μισό του πρόσωπο ήταν κατάμαυρο... 'την επόμενη φορά'... αυτό ψέλλισε κι εγώ τον προσπέρασα ουρλιάζοντας άηχα και συνέχισα να περιπλανιέμαι στο αχανές σπίτι με τα άπειρα δωμάτια... και δεν έβρισκα την έξοδο...

Του είπε

Το Ερπετό σε γέννησε... μην το περιφρονείς... μην το αρνείσαι...

Κάποιος άλλος είπε

Απ' όλα φοβάμαι πιο πολύ την άνοια... το ότι θα αρχίσω κάποια στιγμή να ξεχνώ... να μην αναγνωρίζω, να μη θυμάμαι... την απώλεια του εαυτού... τρέμω σε τούτη τη σκέψη...

Ήταν δικά της λόγια

Υπάρχουν νάρκες που δεν σκάνε όταν τις πατάς. Ναι... τώρα το ξέρω... είναι άηχες,

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που επιλέγεις να μην δεις...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Τρίτη, 29 Αύγουστος 2017 18:02

αόρατες και θανατηφόρες... μονάχα που δεν βλέπεις το πόδι σου κομμένο, το αίμα να τρέχει, ο πόνος να σε μουδιάζει... δεν βλέπεις τίποτα, δεν νιώθεις τίποτα... τρέχει το δηλητήριο μέσα στις φλέβες σου αργά αργά... είναι σχεδόν ευχάριστο, υπνωτιστικό... μαυλιστικό... ξεχνιέσαι στη ζωή αυτή που είναι θάνατος... ξεχνιέσαι... είναι νάρκες που φέρνουν τη λήθη της ζωής, που σε πλημμυρίζουν με όλες εκείνες τις άθλιες βεβαιότητες για τη ζωή... πόσα ψέματα... πόσα ψέματα...

Τον άκουσα να λέει τα εξής

Για να πετάξει από πάνω του τη θεότητα... γι αυτό σταυρώθηκε ο Ναζωραίος... όπως ένα ρούχο που μισείς... έτσι το πέταξε... δεν έγινε Χριστός ο Ιησούς όταν βαφτίστηκε... έγινε όταν σταυρώθηκε... και απαλλάχθηκε από το φορτίο...

Μιλούσε

Όταν σε πρωτόδα μου κόπηκε η ανάσα... θυμάμαι πως είπα μέσα μου: 'Τι θα κάνεις τώρα; Σκέψου τι θα κάνεις τώρα!' Τρομοκρατήθηκα... τι δουλειά είχα εγώ με σένα; Ερχόσουν από απέναντι... περνούσες το δρόμο και χαμογελούσες... είχα τρελαθεί από αγωνία... 'είμαι ζωντανός'... αυτό είπα ένα δευτερόλεπτο πριν σου δώσω για πρώτη φορά το χέρι μου και το βλέμμα σου χωθεί στη ψυχή μου... από τότε σε φιλοξενώ...

Κάποιος ακόμη είπε

Οι εμφύλιοι πόλεμοι οι μόνοι τραγικά 'αληθινοί'... ως πότε θα επαναλαμβάνουμε το φόνο του Αβελ από τον Κάιν;... ως τη στιγμή που το Εν θα εναρμονίσει τον εαυτό Του με το Όλο και θα αρνηθεί την ίδια του την υπόσταση... από τη στιγμή που το οτιδήποτε αποκτά υπόσταση και συνειδησή της, αρχίζει ο πόλεμος... κάποιος πόλεμος... όπως μέσα έτσι και έξω... ακόμη και ο καρκίνος είναι κάτι τέτοιο... κύτταρα εναντίον κυττάρων... εμείς εναντίον ημών... στο διηνεκές... ακόμα κι αν έμενε ένας πάνω στη Γη, δεν θα πέθαινε από γηρατειά... θα αυτοκτονούσε... κι όχι από θλίψη...

Του είπε

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που επιλέγεις να μην δεις...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Τρίτη, 29 Αύγουστος 2017 18:02

Με χαράζει το βλέμμα σου... μείνε μακριά μου...

Της είπε

Αν πρέπει για να σε νιώσω να μείνω τυφλός, θα το κάνω...

Κάποιος που άκουσα

Η γιαγιά πάνω απ' το νεκροκρέβατο του άντρα της ήταν θλιμμένη και μαζί χαμογελαστή... έκλαιγε και μειδιούσε... 'τα'χει χάσει', είπε κάποιος δίπλα της, 'ο αφόρητος πόνος', δογμάτισε κάποιος άλλος... η γιαγιά κάτι ψέλλισε... μια γυναίκα έσκυψε κοντά της να ακούσει... 'Ελευθερία', ανακοίνωσε μετά και τα δόντια της προεξείχαν σαν σάπια έμβολα από τα χείλια της. 'Αυτό λέει η γιαγιά. Ναι γιαγιά, ελευθερώθηκε ο άντρας σου', είπε η γυναίκα με εκείνο το ελεεινό χαμόγελο της συγκατάβασης. Δεν μιλούσε *βέβαια* για κείνον η γριά χήρα.

Κάποια που ήθελε να ακουστεί

Αυτά τα ευγενικά σου μάτια... αυτά αγάπησα κι αυτά μίσησα περισσότερο... πώς τολμάς να κοιτάζεις γύρω σου με αυτό το βλέμμα; Πώς να σου αρνηθεί οποιοσδήποτε οτιδήποτε όταν τον ληστεύεις με αυτό το βλέμμα; Πώς να σε μαχηθεί ο άλλος όταν είναι ήδη νικημένος; Πώς περιμένεις αυτό που γοήτευσες να μην διεκδικήσει κάποτε τον εαυτό του, το χώρο του, το οξυγόνο που του στέρησες; Μίσος είναι η αναζήτηση οξυγόνου... με κάθε τρόπο... έστω κι αν αυτό σημαίνει να το στερηθείς εσύ...

Είπε στοχαζόμενος

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που επιλέγεις να μην δεις...

Συντάχθηκε απο τον/την ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
Τρίτη, 29 Αύγουστος 2017 18:02

Υπάρχουν κάποιες νάρκες που δεν μπορείς να τις δεις... όμως υπάρχουν κι αυτές που *επιλέγεις* να μην δεις και να περπατήσεις πάνω τους... είσαι περίεργος... θέλεις να δοκιμάσεις την τύχη σου... θέλεις να γευτείς την αδρεναλίνη στο στόμα σου... θέλεις να ζήσεις εκείνη την αιώνια στιγμή που χωρίζει τη ζωή από το θάνατο... θέλεις να ζεις όταν θα πεθαίνεις... να αισθανθείς αυτό που θα είναι πια για σένα το αιώνιο... δεν ξέρεις αν η νάρκη θα σε τινάξει στον αέρα ή θα είναι κι αυτή μια υπόσχεση που θα μείνει υπόσχεση... όπως εσύ... μια υπόσχεση ότι θα γίνεις κάτι που δεν έγινες... ότι θα ζήσεις αυτά που δεν έζησες... ότι θα γνωρίσεις αυτούς που δεν γνώρισες, θα ταξιδέψεις εκεί που δεν ταξίδεψες... αν η νάρκη δεν είναι κι αυτή μια υπόσχεση κι αν εκραγεί, τουλάχιστον κάτι στη ζωή σου θα είναι επιτέλους αληθινό... κι ας σε σκοτώσει... αν δεν είναι αληθινή τότε... μπορείς να ελπίζεις πως μπροστά σου απλώνεται ένα απέραντο ναρκοπέδιο...